

РЕШЕНИЕ

№ 6221

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 10.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6202** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, приложим във връзка с препращащата норма на чл. 144, ал. 1 от ДОПК, във вр. с чл. 4, ал. 1 и чл. 9б от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба с вх. № 23289 от 21.06.2022 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от „ГЕОСТРУКТ“ ЕООД чрез адв. Б. С., с искане за прогласяване нищожността на РА № СФД21-РД77-52 от 21.06.2021 г., издаден от органи по приходите от дирекция „Общински приходи“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община, в частта в която е потвърден с Решение № СОА21-РД28-34 от 27.08.2021 г. на кмета на Столична община.

В жалбата се навеждат доводи за нищожност на РА, поради противоречие с материалния закон, в частта на установените задължения за такса битови отпадъци /ТБО/ за периода 2019г. – 2020г. относно конкретно посочени имоти, находящи се в [населено място], [улица] [улица]. Жалбоподателят твърди, че РА в посочените му части е нищожен, поради изначална липса на законова норма, от която да произтичат задълженията за заплащане на ТБО. Релевиран са доводи, че ЗМДТ неподвижда задължение за заплащане на ТБО за обекти, изградени на етап груб строеж, като според жалбоподателя цитираните в РА правни норми, като основание за определяне на ТБО касаят обекти, построени в сгради, въведени в експлоатация или за които има издадено разрешение за ползване, но не и обекти, изградени на етап груп строеж, каквито са процесните такива Представя писмени бележки. Претендира разноси, за

което прилага списък.

Ответникът – кмета на Столична община чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Прави искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е депозирана след изтичане на законоустановения преклузивен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, приложим във връзка с препращащата норма на чл. 144, ал. 1 от ДОПК, във вр. с чл. 4, ал. 1 и чл. 9б от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/, поради което се явява просрочена. Видно от приложеното по делото известие за доставяне /л. 147/ решението на кмета на Столична община, е връчено на упълномощен представител, на 02.09.2021 г. При това положение 14 - дневния срок за обжалване на акта за установяване на задължение по декларация, регламентиран в чл. 156, ал. 1 от ДОПК, приложим във връзка с препращащата норма на чл. 144, ал. 1 от ДОПК, във вр. с чл. 4, ал. 1 и чл. 9б от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ е изтекъл на 16.09.2021 г. /четвъртък – присъствен ден/. Жалбата срещу РА е депозирана на 21.06.2022 г. в АССГ, т. е след изтичане на 14 - дневния преклузивен срок. Подадената жалба обаче е процесуално ДОПУСТИМА, тъй като е направено искане за обявяване на неговата нищожност и това е единственото искане до съда, а съгласно чл. 149, ал. 5 от АПК, приложим във връзка с § 2 от ДР ДОПК, във вр. с чл. 4, ал. 1 и чл. 9б от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ това искане не е ограничено със срок, поради което и съдът намира, че жалбата е допустима по отношение на това искане /така и в този смисъл е и Определение № 2366 от 19.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 266/2019 г., VIII о. и други/.

Разгледана по същество по отношение на искането за прогласяване на нищожност, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С оглед обстоятелството, че в жалбата се претендира нищожност на ревизионния акт се обуславя приложимостта на нормата предвиждаща претендирането на нищожност без ограничение във времето по чл. 149, ал. 5 от АПК. За да е нищожен един публичноправен акт, какъвто безспорно е административният, той трябва да е засегнат от толкова тежък порок, който да прави невъзможно и недопустимо оставането му в правната действителност. Нищожният административен акт не поражда никакви правни последици за адресатите си и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез обявяване на неговата нищожност, каквото правомощие дава чл. 168 от АПК. Установяването на нищожност може да стане дори да липсва специално искане за това. В случая обаче е налице изричен петитум за обявяване на нищожност.

Двете проявни форми на незаконосъобразността се разграничават с оглед степента на порока, засягащ административния акт, последиците от проявяването му и способите за тяхното преодоляване. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност предполага толкова тежко, радикално и нетърпимо нарушение на законността, че същите са лишени от правно действие и не могат да породят целените правни последици. Поради изначалното наличие на такива сериозни недостатъци, водещи до недействителност на волята на органа, се приема, че

нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. Обикновено в правната теория и практиката един административен акт се определя като нищожен, когато е издаден от некомпетентен орган, каквото обстоятелство в случая не е налице. По делото, като доказателства е приета административната преписка.

Ревизията е възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) с № СФД-РД01-34/11.03.2021г., издадена от Е. К. К. началник отдел „Ревизионен контрол“. Компетентността на органа, възложил ревизията се установява от следните приложения по делото доказателства: Заповед № СОА20-Д09-1072/15.01.2020г. на кмета на Столична община, издадена на основание чл. 44, ал. 2 от ЗМСМА и във връзка с чл. 4, ал. 3 и ал. 4 от ЗМДТ и чл. 8, ал. 5 от ДОПК, в които са определени за органи по приходите служителите и длъжностните лица в структурите на Столична община, имащи правата и задълженията на органи по приходите по отношение на производството по установяване, обезпечение, събиране и контрол на местните данъци и такса битови отпадъци, подробно изброени. По делото е приложено и Разпореждане № СФРД20-ВК66-16/16.01.2020г. по описа на Столична община, издадено на основание чл. 112, ал. 1, т.1 от ДОПК и чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ, с което териториалния директор на Столична община /директор на дирекция „Общински приходи/ е оправомощил Е. К. да упражнява компетентността по възлагане на ревизии и проверки. Приложени са и заповедите, с които органа възложил ревизията и директора на дирекция „Общински приходи“ са назначени на съответните длъжности – всички описани доказателства от лист 355 до лист 363 от делото. По делото са приложени и съответните заповеди за назначаване на всички служители на съответните длъжности, участвали във възложената на жалбоподателя ревизия.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № СФД21-ТД26-796/31.05.2021 г. Ревизионното производство приключва с Ревизионен акт № СФД21-РД77-52/21.06.2021 г., издаден от Е. К., началник отдел, възложил ревизията и от Д. В., главен инспектор, ръководител на ревизията. С последния са определени задължения в общ размер на 170 822,99 лв. за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци, ведно със съответните лихви за периода 2018г. – 2020г. за имоти подробно описани в издадения РА.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че атакуваният РА е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК, както и в предвидената от закона писмена форма, като същият съдържа всички необходими реквизити и не са налице предпоставки за прогласяване нищожността на процесния РА на тези основания.

С Решение № СОА21-РД28-34/27.08.2021 г на кмета на Столична община, на основание чл. 155, ал. 2 от ДОПК е изменен РА в частта относно установените задължения за район „Студентска“ и е потвърден в останалата му част в т.ч. и в частта, за която се иска прогласяване на нищожността на този акт, а именно относно установените задължения за ТБО за периода 2019г. - 2020г., касаещи имоти както следва: по партида № 7202F165107 – сграда, с установени задължения в размер на 13 107,64лв. и лихви за забава в размер на 773,71лв.; по партида 7202F165109 -сграда, с установени задължения в размер на 43 911,22 лв. и лихви в размер на 2 591,98лв.; по партида 7202F165112-сграда, с установени задължения в размер на 1 130,90 лв. и лихви в размер на 66,76 лв.; по партида 7202F166190- сграда, с установени задължения в размер на 2 683,98 лв. и лихви в размер на 158, 43 лв. и по партида 7223F78330 – сграда, с установени задължения в размер на 7 4091, 11 лв. и лихви в

размер на 5 781,71 лв., всички находящи се в [населено място], [улица], с изключение на последният имот, който се намира на [улица] [населено място].

В случая жалбоподателят излага доводи за материална незаконосъобразност на акта, като счита, че същите водят до неговата нищожност. Счита, че липсва законова норма, от която да произтичат задълженията за заплащане на ТБО, тъй като имотите били завършени на етап „груп строеж“, а цитираните в РА Заповед № СОА19-РД-09-1495 от 31.10.2019г. на кмета на СО, издадена на основание чл. 63, ал. 2 от ЗМДТ и Решение № 52 от 30.12.2019г. на Столичен общински съвет, издадено на основание чл. 26 от НОАМТЦУПСО не касаят обекти, построени в сгради, изградени на етап „груб строеж“. Материалната незаконосъобразност на акта би била основание за прогласяване нищожността му, само ако издаването му е лишено изцяло от законова опора, без каквото и да било нормативно основание или при грубо нарушаване на императивни норми с характер на основни правни принципи. Нищожен би бил актът, когато е налице пълна липса на условията и предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма, когато административният акт изцяло е лишен от правно основание. В конкретния казус не е налице пълна материална незаконосъобразност на оспорения акт, която би могла да доведе до възможност за прогласяване на нищожността му. Същият е издаден при спазване на принципа на законност, установен с чл. 4 от АПК, тъй като е издаден в рамките на установените със закона правомощия на органа, на основанията и по реда, установен със закони за задължения – в случая „такса“, които също са установени със закон, а именно ЗМДТ. С нормата на чл. 64 от ЗМДТ се предвижда, че таксата по чл. 62 се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината. Жалбоподателят несъмнено е задължено лице по чл. 64, ал. 1 от ЗМДТ, тъй като е собственик на облагаеми с данък недвижими имоти, които се намират на територията на СО. Няма спор, че процесните имоти са декларирани от жалбоподателя, въз основа на което са заведени със съответните партидни номера. Останалите аргументи на жалбоподателя за незаконосъобразност акта не следва да бъдат обсъждани, доколкото същите биха могли да обусловят неговата унищожаемост, съответно - да доведат до отмяна на РА като незаконосъобразна (унищожяема), но в случая възможността съдът да се произнесе в тази посока е преклудирана, поради просрочие на жалбата.

Предвид изложеното съдът не констатира наличието на основания за прогласяване нищожност на оспорения РА № СФД21-РД77-52 от 21.06.2021 г., поради което жалбата на „ГЕОСТРУКТ“ ЕООД е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода от спора и поради своевременното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение направено в съдебно заседание от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, определено съобразно чл. 25 от Наредбата за заплащането на правна помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 17 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ГЕОСТРУКТ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], с искане за прогласяване нищожността на оспорения РА № СФД21-РД77-52 от 21.06.2021 г., издаден от органи по приходите от дирекция „Общински приходи“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община в частта на установените задължения за такса битови отпадъци /ГБО/ за периода 2019г. – 2020г.

ОСЪЖДА „ГЕОСТРУКТ“ ЕООД, с ЕИК 204915830 да заплати на Столична община [населено място] разноски в размер на 150 лв. (стои петдесет) лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: